

vil medføre en Revision af Sømandsloven, og denne Lov, der paa alle Punkter yder Skibsbesætningerne al fornøden Beskyttelse, trænger ikke til Revision i saa Henseende.

Helt bortset herfra forekommer det mig i øvrigt ogsaa betænkeligt at lægge en forøget Byrde paa Skibsfarten. Allerede gennem Sømandslovens Bestemmelser om Hyrebetaling til Besætningen i Tilfælde af Skibsforlis i Udlandet paalægges der Skibsfarten en Erstatningspligt, der i adskillige Tilfælde kan komme til at hvile tungt paa det paagældende Rederi. Man maa i øvrigt ogsaa ved Sagens Bedømmelse vel erindre, at et Skibsforlis er en Ulykke, der lige saa lidt kan lægges Rederen som Sømanden til Last, og følgelig er Rederen lige saa vel som Sømanden uden Skyld i, at Sømanden bliver arbejdsløs grundet paa Skibsforlis. Det er meget muligt, at Rederen gennem Forliset lider et langt føleligere Tab end Sømanden, og det Tilfælde er ingenlunde udelukket, at Rederen ved Skibsforlis selv bliver arbejdsløs og lige saa daarligt stillet som Sømanden, til hvem han alligevel skal yde Erstatning. Nu at gøre denne Erstatning større eller at forandre Erstatningspligten — der, som jeg nævnte, omfatter Hyrebetaling, indtil den forliste Sømand ankommer til sin Bopæl her i Riget — fra at være Hyrebetaling under Hjemreisen til en almindelig Arbejdsløshedsunderstøttelse for et Tidsrum af indtil to Maaneder, forekommer mig ubeføjet, og jeg kan ikke gaa med til noget saadant. Hvis en Fabrik ødelægges af Ildsvaade, af Stormflod eller paa anden Maade, forlanger man dog ikke, at Fabrikejeren skal yde Erstatning i Form af en Arbejdsløshedsunderstøttelse til de Arbejdere, der uden hans Skyld bliver arbejdsløse grundet paa Fabrikens Ødelæggelse, og ogsaa derfor forekommer det mig noget ubilligt, at man nu vil forsøge paa at lægge en særlig Byrde paa Skibsfarten og forlange, at Skibsfarten skal bære Byrder, som man ikke paalægger andre Erhverv. For øvrigt er Tiderne for Skibsfarten ikke saadanne, at man yderligere kan belaste dette Erhverv, der i Forvejen har Vanskeligheder nok at kæmpe med. Der har da aabenbart heller ikke været noget formeligt Kapløb mellem Landene om at komme først til for at faa ratificeret. Forholdet er nemlig det, at skønt denne Konvention blev vedtaget paa den internationale Arbejdskonference i Genua 1920, er den indtil nu kun ratificeret af Bulgarien og Estland, altsaa af Lande, hvis maritime Interesser i hvert Fald ikke kan siges at være særlig store. Alle de Lande, der har

en betydelig Skibsfart, har undladt at ratificere, og jeg kan for mit Vedkommende heller ikke gaa med til nogen Ratifikation.

Det tredje og sidste af de Konventionsforslag, vi her behandler, er Forslag til Lov angaaende Ratifikation af en international Konvention angaaende tvungent Lægetilsyn med Børn og unge Mennesker, beskæftigede om Bord paa Skibe. I sin Fremsettelsestale meddelte den højtærede Socialminister, at Ordningen er gennemførlig ad administrativ Vej. Saa forstaaer jeg ikke, hvad vi skal med en Lov, Lovgiveriet her i Landet er stort nok til, at man ikke behøver at lovgive paa Omraader, hvor det ikke tiltrænges. Det staar i den højtærede Erhvervsministers Magt ad administrativ Vej med Hjemmel i Sømandslovens § 26 at foreskrive Lægeundersøgelse af Skibsmandskabet i det hele og følgelig ogsaa det Lægetilsyn med Børn og unge Mennesker, Konventionsforslaget omhandler, saafremt Paastanden om, at Forslaget dækkes af den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade, holder Stik, hvad det ærede Medlem Hr. Rudfeld jo bestred. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Forhold; jeg er tilbøjelig til at mene, at der maa være Hjemmel i Sømandsloven, men det er og bliver naturligvis et Fortolkningsspørgsmaal, og med Sikkerhed er det overmaade vanskeligt at udtale sig om det Punkt. Men i øvrigt er der jo ikke Tale om, at Børn beskæftiges med Arbejde om Bord. I Henhold til Sømandsloven kan ingen blive forhyret, medmindre han er fyldt 14 Aar, og med den Aldersgrænse, den højtærede Socialminister i sit Bedriftsraadsforslag har fastsat som passende for at erhverve Stemmeret, nemlig 18 Aar, maa man vel sige, at ethvert Menneske over 14 Aar maa, om ikke være et voksent Menneske, saa dog komme ind under Begrebet et ungt Menneske. Vi har i Øjeblikket en udmærket Ordning med Hensyn til Lægekontrollen, der udøves gennem Rederiforeningens Lægekantor, og det staar, saafremt Paastanden om, at Forslaget dækkes af den bestaaende Lovgivning, holder Stik, som jeg før nævnte, Erhvervsministeren frit for indenfor Lovens Rammer at udvide denne Kontrol, ganske som det maatte behage ham.

Dahlgaard: Jeg vil gerne begynde med at udtale min Anerkendelse af den Form, hvorunder den højtærede Regering har ført disse Konventioner frem i Aar. Det var i 1921, at Konventionerne fra den internationale Konference første Gang blev